

uznal procesní soud první stolice z polovice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalované dráhy a zamítl žalobu co do druhé polovice nároku.

### Důvody:

Nižší soudy, vycházejíce z právního názoru, že jde v souzeném případě o příhodu v dopravě a že žalobcův úraz je v příčinné souvislosti s příhodou v dopravě, uznaly nárok žalobní proti žalovanému vzhledem ke zjištěnému spoluzavinění žalobce na úrazu z polovice po právu.

Příhodu v dopravě spatřují nižší soudy ve zjištěné skutečnosti, že vlak přejížděl přejezd na kritickém místě asi o 12 minut později, než se podle jízdního řádu mělo státi, jde prý při tom o značné zpoždění vlaku, a tedy porušení pravidel normální železniční dopravy, a nikoliv o obvyklý zjev, s nímž by žalobce musil počítati, takže, kdyby prý vlak byl přejížděl kritický přejezd v době, jak by to odpovídalo normálnímu provozu, nebylo by k úrazu došlo, čímž prý je dána příčinná souvislost. S tímto názorem nižších soudů nelze souhlasiti. Otázka příhody v dopravě může v souzeném případě zůstati nevyřešena, neboť, i kdyby šlo o příhodu v dopravě, nelze souhlasiti s právním názorem nižších soudů, že žalobcův úraz jest v příčinné souvislosti s příhodou v dopravě. Bylo zjištěno, že vlak dával před přejezdem na předepsaném místě výstražné znamení, že jel normální rychlostí, že byl osvětlen a že na trať a na vlak po ní jedoucí bylo se silnice, po níž žalobce s povozem jel, viděti na vzdálenost  $\frac{1}{2}$  km. Z toho jest zřejmo, že, byl-li vlak na takovou vzdálenost viditelný, jest nerozhodným, zda vlak byl, jak ho žalobce spatřil nebo při náležité pozornosti spatřiti mohl, zpožděný či nikoliv, a není proto mezi zpožděním vlaku a v něm spatřované příhodě v dopravě s úrazem žalobce příčinné souvislosti. Je-li dále zjištěno, že strojvůdce, jakmile žalobce byl spatřen blížiti se ke trati, vlak zabrzdil a že naopak žalobce neměl povoz osvětlený a sám připustil, že jel na voze, na němž byl naložen žentour, který hrčel, a že byl obrácen na voze k příjíždějícímu vlaku zády, spoléhaje, že vlak už nepříjede, jest z toho zřejmo, že si žalobce počínal lehkomyšlně, ba i trestuhodně — ano podle § 1 min. nařízení č. 169/1890 ř. z. jest zakázáno překročiti místní dráhu na přejezdech. když se blíží vlak — spolehnuv se na svou znalost jízdního řádu a neuváživ celou řadu možností, jež mohou nastati a s nimiž každý člověk zdravého rozumu má a musí počítati. Příčinu žalobcovy nehody nelze tudíž spatřovati v opožděném příjezdu vlaku na kritický přejezd, nýbrž v jeho vlastní lehkomyšlné, ba trestuhodné neopatrnosti.

**Čís. 13989.**

**Pokud není třeba ve výroku rozhodnutí uvést, že se žaloba zamítá pro tentokráte.**

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1934, Rv II 824/34.)

Žalobu proti Bohumilu V-ovi o uznání otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice zamítl, ježto za otce žalujícího dítěte byl uznán rozsudkem č. j. C II 25/25 Antonín B., tento rozsudek jest dosud pravoplatným a musí proto býti pokládán za otce žalujícího dítěte jen Antonín B. do doby, dokud z jakéhokoliv důvodu onen rozsudek nebude zrušen. Dovolací soud napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

### D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jen důvod nesprávného právního posouzení věci (č. 4 § 503 c. ř. s.), a to proto, že žaloba byla napadeným rozsudkem zamítnuta vůbec, kdežto měla prý býti zamítnuta jen pro tentokráte. Leč neprávem, neboť bude-li pravoplatný rozsudek okresního soudu v T. z 18. září 1925 č. j. C II 25/25/18, z jakéhokoliv důvodu zrušen, nebude žalobci nijak zabráněno, aby nepodal novou žalobu o uznání otcovství na Bohumila V-a, ježto, pokud jde o dosah rozsudku a jeho pravomoc (§ 411 c. ř. s.), stačí, že jest to patrné z rozsudkových důvodů. První soud uvedl totiž v důvodech svého rozsudku výslovně, že jen Antonín B., jenž byl pravoplatným rozsudkem okresního soudu v T. z 18. září 1925 č. j. C II 25/25-18 uznán za otce žalujícího dítěte, musí býti pokládán za jeho otce a to až do doby, dokud z jakéhokoliv důvodu onen rozsudek nebude zrušen. Tím bylo dostatečně vyjádřeno, že žaloba jest jen toho času neodůvodněnou. Kdyby nynější překážka odpadla, nebyl by již skutkový a právní podklad nároku týž. Nepochybily proto nižší soudy, když ve výroku neuvedly, že žaloba se zamítá pro tentokráte, třebaže praxe v jednotlivých případech tento dodatek do výroku pojímá a také vysvětlivky k § 404 c. ř. s. v odpovědích minist. spravedl. č. 44/1897 Věstníku takový dodatek v rozsudkovém výroku doporučují. Bylo by to na místě jen v případech pochybných, tedy z důvodu jasnosti výroku, jak se stalo v rozh. čís. 4678 sb. n. s., kde dovolatel žádal, aby žaloba byla zamítnuta v ů b e c. [Tak i Neumann k § 411 c. ř. s. str. 1173 (1928)].

### Čís. 13990.

Složení-li k soudu vkladní list spořitelny na zúročitelný vklad, nebyl soud oprávněn složený vkladní list realizovati a vybranou hotovost uložiti na svůj běžný depositní účet u téže spořitelny, nýbrž měl, když došlo k vydání deposita, vydati devinkulovaný vkladní list, po případě příslušnou částku s přirostlými úroky po srážce depositního poplatku.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, R I 1293/34.)

Soud první stolice dal poukaz k výplatě deposita 70.000 Kč, ale bez úroků. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů